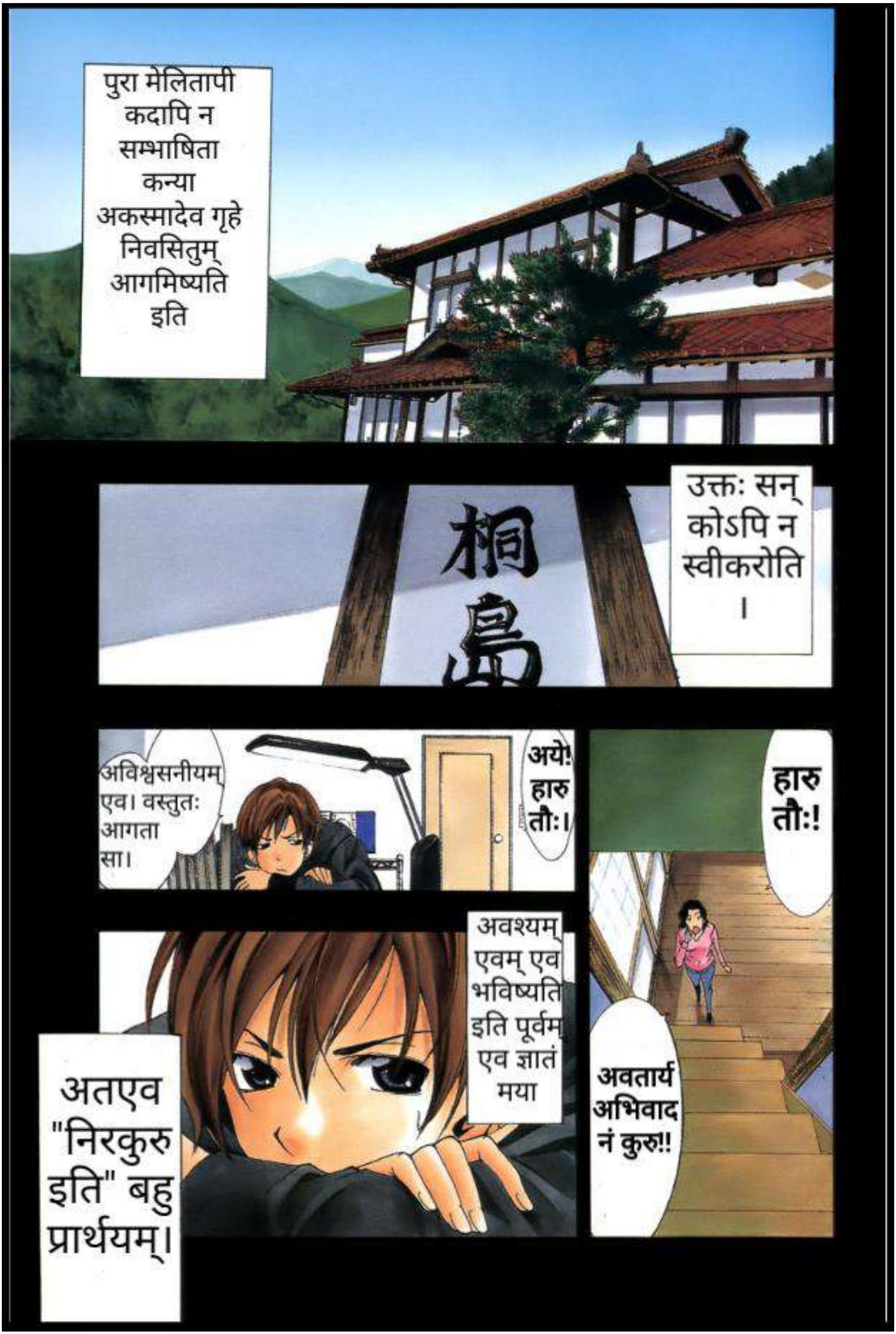
पुरा मेलितापी कदापि न सम्भाषिता कन्या अकस्मादेव गृहे निवसितुम् आगमिष्यति इति
桐島
उक्तः सन् कोऽपि न स्वीकरोति ।
अविश्वसनीयम् एव। वस्तुतः आगता सा।
अये! हारुतौः।
हारुतौः!
अवश्यम् एवम् एव भविष्यति इति पूर्वम् एव ज्ञातं मया
अवतार्य अभिवादनं कुरु!!
अतएव "निरकुरु इति" बहु प्रार्थयम्।

एवं चेत् सत्वरम् आगम्य अभिवादय
सा अधः स्थिता!
अरे! न श्रूये वा?
उच्चैः श्रूयसे एव!
नैव आगमिष्यामि!
मुख्यतः सहवासार्थम् अङ्गीकृतवान् अहम् इति न स्मरामि।
इदानीम् एवं वदसि?
मास्तु! आगच्छ एव!
अरे!
!!
क्षम्यताम् लज्जालुः अयम्
आगच्छ! समीचिनतया अभिवादय!
इयतः अनिच्छुकस्य मम भावनाः अपेक्षिताः
किरिषीम-हारुतौः अस्मि

तोक्योतः आगता एबा-यूज़ुकिः अस्मि
मेलनेन सन्तुष्टा अहम्
अन्ततः तस्मिन् एव दिवसे
इयं मदीये गृहे आगता
आरोह! आरोह!
तोक्योवः तुलनया अत्र किञ्चित् शैत्यम्
आम्! प्रविशामि!

तव कक्षम् अनन्तरं दर्श्यामि यूजुके!
.....
अस्तु!
अ हो!
तोक्यो-युवतीभ्यः दीर्घ-अनुपदिनानां प्रचलनम् अस्ति वा?
हारुतौः किं करोषि! त्वमपि आगच्छ!
न . . . नैव!
अरे! हारु तौः!

.....
धिक्!
किमर्थं संसर्पणम्।
यथार्थम् अद्य प्रभृतिः
अनया अपरिचितया साकं निवसामि वा?

अपिच किमर्थं सुदूरे ईदृशे ग्राम्य-प्रान्ते उच्च-पाठशालायां प्रवेष्टुम् आवश्यकता।
तत्तु निर्बन्धु-गृहे आश्रयम् स्वीकृत्य।
हा रु तौः !
!?
"चायं सिद्धमस्ति अतएव अधः आगच्छ" इति तव जननी कथितवती।
.....
आ . . आम्
उष्णोत्पीठिकायाम् अधः गर्तः अस्ति।
अरे! बिडालः अपि।
मग्नोष्णोत्पीठिका। किन्तु सावधानम्। पादौ ज्वलतः।

वस्तुतः सुदूरे ईदृशे ग्राम्य-प्रान्ते उच्च-शिक्षा-प्राप्तिः तु
मातापितरौ चिन्तायां मज्जयति किल?

किन्तु यथा अपेक्षितम् आरम्भे तु...
कस्मिन्नपि सन्दर्भे एवम् एव...

आम्... किन्तु मम पिता इतः एव आगतः
परिचितस्य गृहे स्थातुं शक्यते इति उक्त्वा अनुमतिं दत्तवान्।

.....

किञ्चित्काले एव पूर्णतया परिचयं प्राप्तवती ।

.... अहो

!!
ドキ

त्वं मम सम वयस्कः किल, हारुतौः?
अर्थाद् युगपत् विद्यालय-प्रवेशः।
.....

आ...आम्!
एकः एव विद्या लयो विद्यते
किम् जपसि एव?
स्वरः न श्रूयते।

अस्तु हारुतौ:!
त्वम् अव्यस्तश्चेत् युज़ुक्यै पाठशाला-पर्यन्तं दर्शय?
अरे! किमर्थ महम्?
किमर्थं न? त्वं तु सामान्यत: दोरया सह कालक्षेपमेव करोषि किल?
दोरा
परिहासो मास्तु! किं वदिष्याव:!
क...कथं तया सह गच्छामि? अद्य एव मेलितवान् किल?
आम्!
कष्टं नास्ति मम कृते।
किन्तु मम कृते अस्ति

अहो शैत्यं बहिः!
मार्च्-मासे सत्यपि इदानीमपि हिमो न द्रवीभूतः
इमां द्विचक्रिकां यच्छामि।
विद्यालयं प्रति मार्गः ऋजुः एव।
मया सह नाग मिष्यसि किम्?
एकमेव वाहनम स्ति।
पादाभ्याम् एकस्याः होरायाः अधिके प्राप्यते।

किम्?!
एवं चेत् त्वमेव मां पृष्ठे आसनम् नय, अस्ति। हारुतौः।

यतः...
तावती मैत्री नास्ति आवयोः।

ज... जल्पनं मास्तु एव!
सर्वथा असाध्यम्
हा! किमर्थम्?

एवं चेद् अधुनैव मन्त्रीं वर्धयाव।
उत्तमः अवकाशः अस्ति किल?
इयति लघुकाले न शक्यते!

चिन्ता मास्तु! गच्छाव!
यथा मया पूर्वं कथितम्.....
किमर्थं मया नेतव्या त्वम्?
द्विचक्रिकां ददामि अतः स्वयमेव गच्छ इति कथितं किल?
असाध्यमेव एकान्तं प्रस्थानम्
किमर्थमेवम्? ऋजुं गत्वा प्राप्नोषि एव!
चालयितुं न शक्नोमि!
द्वि च क्रि काम्

ミナアア
सम्भाषण-समये जिह्वां मा दंश...
अद्भुतम्! अतिद्रुतं गच्छावः!
इदं बहु रोचकम्!
ह ह ह !!
तोक्यो-कन्याः द्विचक्रिकाम् अपि चालयितुम् अशक्ताः?
अविश्वसनीयम् ...

अ हो! वाता वरणं प्रत्या ग्रम्। आ का श: सुन्द र:।
अरे! अपाय करम् इदम्!
.....
कथञ्चित् शीघ्रमेव द्विचक्रिकां क्रीत्वा चालनं पाठयानि यद्धि...
वसन्त-प्रभृति: प्रतिदिनम्...
ईदृशं विद्यालय-गमनम् अतीव न रोचते मे

अ ये! हा रो !
हा!
एवं नैव!
अतीव सुन्दारीं नयन् असि।
प्रेमयाने प्रेमालापः ?
हारुतोः आश्रिता एबा- यूजुकिः अस्मि। भवता मेलनेन बहु सन्तोषः।
अरे! तत् वदितुम् आवश्य कता का?
अस् तु !!
ममापिं सन्तो षः !!
कः सः ?
प्रति वेशी

दृश्यता मेव! कनीं नयति!
अरे! हारुतौ: अस्ति!
तूष्णीं दुष्ट-बाला: !
अ भि स र ण म्!
अ भि सर णम्!
अहो! अद्भुतम् एव!
बालका: अपि सर्वे हिरोषिमा-भाषायां सम्भाषन्ते!
अव श्य म् एव!
ईदृश-स्थाने इतोऽपि जना: पश्यन्ति चेत् निश्चयेन विचित्र-किंवदन्त्या: प्रसार: भवेत्।
सोढुं न शक्नो मि!

कान्ज़ाकिः ?
क्रय णार्थं बहुध न्यवा दः।
अ हो !
अवत रत त.. तावत् !
शीघ्र म् एव!
अरे! अक स्मात् एव किम् ?
न.. किम् अपि! नेमौ विकारः भाति।
....?
हे भगवन्! ईदृशे समये एव आगच्छति सा?

कुशलो वा?
आ..आम्!
किं सा कनी त्वया परिचिता?
अत्रत्या लघु-केश युक्ता सुन्दरी!
आम्!
इयं पुनः अनावश्यकम् विषदीकरोति।
आम्! सा कनी तु...
मध्य-विद्यालयी या सह-पाठिनी।
सम्भवतः उच्च-विद्यालये अपि।
अहो...

एवं चेत् अभि वाद नं करो मि।
अ रे !
अ ये !
नम स्ते !
आ . . ?
आ . . ?
आ . . नम स्ते . .
अये ! अकस्मा त् एव किं करोषि?
आ . .
किरि षीम ?!

धिक् इमाम् . .
अति करोति इति भाति !
क्ष . . क्षम्यतां कान्ज़ाके एषा वा . . !! आ . .
अहोऽ ! भवत्याः नाम कान्ज़ाकिः वा?
अ ये . .
मेलनेन बहु सन्तुष्टा अहम् ! !
अद्य प्रभृति हरुतवोः गृहे निवासिनि एबा - यूज़ुकिः अस्मि।
हारु तवोः गृहे?
असत्यं न अवदम् किल?
विचित्रं मा वद।

आ..इयं पित्रा परिचितस्य पुत्री अस्ति.
वसन्तारम्भतः अस्मिन् नगरे उच्चविद्यालये गमिष्यति
निवास-स्थानम् अपि न अस्ति इति कारणतः मम गृहे एव..
तदर्थं हारुतोः विद्यालय-पर्यन्तं मार्गदर्शनं स्वीकुर्वन्ती अस्मि।
अ हो..
अ.. कान्ज़ा कि-ननामिः अस्मि!
वसन्तारम्भात् आवयोः सहपाठनं भविष्यतीति सन्तुष्टा अस्मि, एबे!
आम्!
अहमपि सन्तुष्टा ननामे!
सम्यगेव!
अधुनाकृते विचित्रम् अन्यथा-चिन्तनं वर्जितम्!

अपिच सुन्दरी त्वं ननामे!
अद्भुतं तव अङ्ग-सौन्दर्यं प्रतिरूपिणी-वत् एव!!
त..तावत् पर्यन्तं न भवेत्..
हारुतौ: अपि एवं मन्यते किल? सुन्दरी सा किल?
अ!?
आ
आ म्!
अपिच स्तनौ अपि विशाऽलौ! मापनं कियत्?
अ!?
अ!?
ブゴ
!!

अस्तु! आगच्छ!
आगच्छामि एव! किन्तु हाठात् मास्तु!

मा..मा स्तु गच्छाव !?
विद्यालयं द्रष्टव्यं किल!?
अरे! नैव! अकस्मा देव किम्?

पुनर् मेलि ष्या म:!

त्वं किञ्चित् जागरुकत या सम्भाषस्व!
कान्ज़ाकिं विचित्राणि बहूनि प्रश्नानि कृतवती त्वम्!!

किन्तु विद्यालय- प्रवेशात् पूर्वं मित्र- सम्पादनं समीचिनम्!
समीचिनं नासीत् एव!

किञ्चन अपि विचित्रं प्रश्नं कृतं वा मया?
.....?

किमर्थम् आकस्मिक-कोपः
अवगन्तुं न शक्नोमि!
कोपो नास्ति! अहं केवलं सामान्य-ज्ञानम्...
किञ्चन इति ?
तत् तु...
कथञ्चित् प्रथम-मेलने अशिष्टा त्वम्!!
अहो !
अव गत मेव!
हारुतौः, त्वं ननामौ स्निह्यसि किल?
...!!

अहो! मुखे प्रमाणं दृश्यते !
न नैव
अहं केवलं वचने कर्मणि च अशिष्टतां प्रति.....

अये! किमर्थं सन्तृप्तिम् अनुभवसि ?
चिन्ता मास्तु! कमपि न वदामि भोः!

आ ऽऽ ऽ म्!
एवमे व अस्ति ! अवग तमेव!
तथै व अ स्ति !

वस्तुतः ननामिः अतीव आकर्षकी एव!
ननामिं प्रति तव प्रीतिभावना, सहजास्ति हारुतौः!

.....!!
.....
अरे..
किं जातम्? अकस्मात् एव तूष्णीम्..
..मूर्खा त्वम्!
किम्?
अये! कुत्र गच्छसि?
तूष्णीं तिष्ठ!!

गृहं प्रति गमिष्यामि!
विद्यालयम् उत वा कुत्रापि स्वयमेव गच्छ!
धिक् ..
कीदृशी अभिवृत्तिः तस्याः!!
परोपकारी अहम् उपहासास्पदः क्रियते तया!

मुख्यतः तया साकम् आगन्तुम् अहं न प्रार्थितवान्...
अतः किमर्थं तस्याः कृते मया विद्यालयं प्रति मार्गः दर्शितव्यः!!

हाऽऽऽ! अतीव कुपितः अस्मि।
यावत् पर्यन्तं सा क्षमां न याचति तावत् पर्यन्तं तां न क्षमे।

किम्? क्षमां याचितुं न इच्छति वा सा?
.....

अरे
:
!?

विषाद-
पर्यन्तं क्रुद्धा
जाता वा?
किम्
:

हन्त
.....
कदाचित्
अति उक्तं
मया इति
भाति
अ..
अये
मास्तु
एव
..

पश्य !!
अतीव बृहन् पिपीलिकः !!
.....
किम्?
पिपीलिकं पश्य भोः!!
पक्षौ अपि स्तः।
विषादे न पतिता वा?
अरे हारुतौ, त्वं गृहं न प्रति-गतवान्।
नहि ... अधुना .....
ग्राम्य-क्षेत्रम् अद्भुतम् एव!
विरलः अस्ति अतः भावचित्रं गृह्णामि!!
.....

अहो.....
सुन्दरम् एव !!
विद्यालय-दर्शने अति विलम्बः जातः ।
किन्तु रात्रौ साकुरा-पुष्प-दर्शनं शुभम्।
.....
आम्
केवलम् अहं कुपितः उद्विग्नः च भूत्वा मूर्खवत् दृष्टः।

सा विना चिन्तनं कार्यं करोति इति भाति..
त्वां प्रश्नं कर्तुं शक्नोमि वा?
किम् एव?
त्वं तु . . .
किमर्थम् अस्मिन् नगरे आगन्तुम् इष्टवती?
किम्.....
यद्धि बहु चिन्तनात् परमपि कारणस्य अनुमानं अशक्यते
तोक्योतः अत्रत्ये ग्राम्य-क्षेत्रे विद्यालय -प्रवेशस्य कारणम्
.....

पुरा एकदा अस्मिन् नगरे अटनार्थं आगताहम्
तदा बहु रोचते स्म मे...
किम् ?
ईदृशात् कारणात् अत्र विद्यालये प्रविशसि?
एतावत् एव न। असम्बन्धितेन साकं वासः अपि!!
एवम् .. विचित्र मेव!!
एव मेव!
पञ्च-दश-वत्सराणि यावत् सम्पादितानि मित्राणि स्युः किल?
तेभ्यः अपि वियोगः भवति किल?
तादृश-त्यागानन्तरम् ईदृशे ग्राम्य-क्षेत्रे आगमनस्य कारणं तु..
मुख्यं नास्ति

एवं
भवतु
नाम

किम्?
……
……
अस्तु एव
?
किन्तु
अधुना
अस्मिन्
विषये
चिन्तयामि
चेत्
……
ㄎ!!
प्रतिपादनं
कष्टम् इति
प्रतिभाति।

तस्मिन् समये तस्याः कथनेन
अवश्यं सर्वम् आरब्ध वत् इति मन्ये
आम् अस्तु एव
एवमेव भवतु नाम
अहो! हारुतौः, अन्ततः त्वं स्मितवान्।
किञ्चित् सन्तुष्टा अहम्!!
किम्! अ.. अधुना तु सामान्यम ..

इतः आरम्भमानं मदीयम् उच्च-विद्यालय-जीवनं कष्टतरं भविष्यति इति न ज्ञातं मया।
अस्तु शीघ्रं पृष्ठे उपविश, एबे!
नो चेत् त्वाम् अत्र त्यजामि !?
आम्
अस्मिन् समये अहं तु केवलम्
कथं त्रीणि वर्षाणि यापयिष्यामि अनया विचित्र-कन्यया इति
प्रथमवारं मां मम नाम्ना आहूतवान् किल!!
कदाचित् एव मया आहूतव्या किल?
उद्विग्नतया चिन्तयन् आसम्